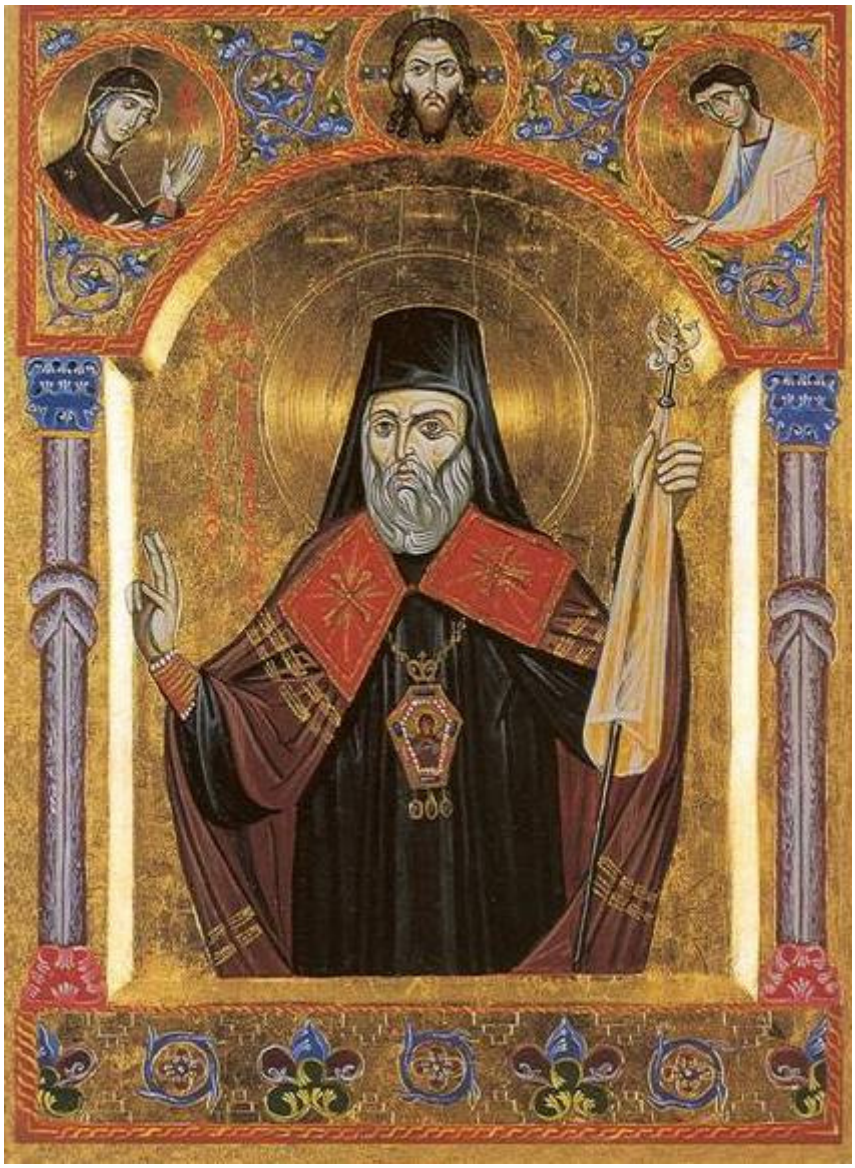
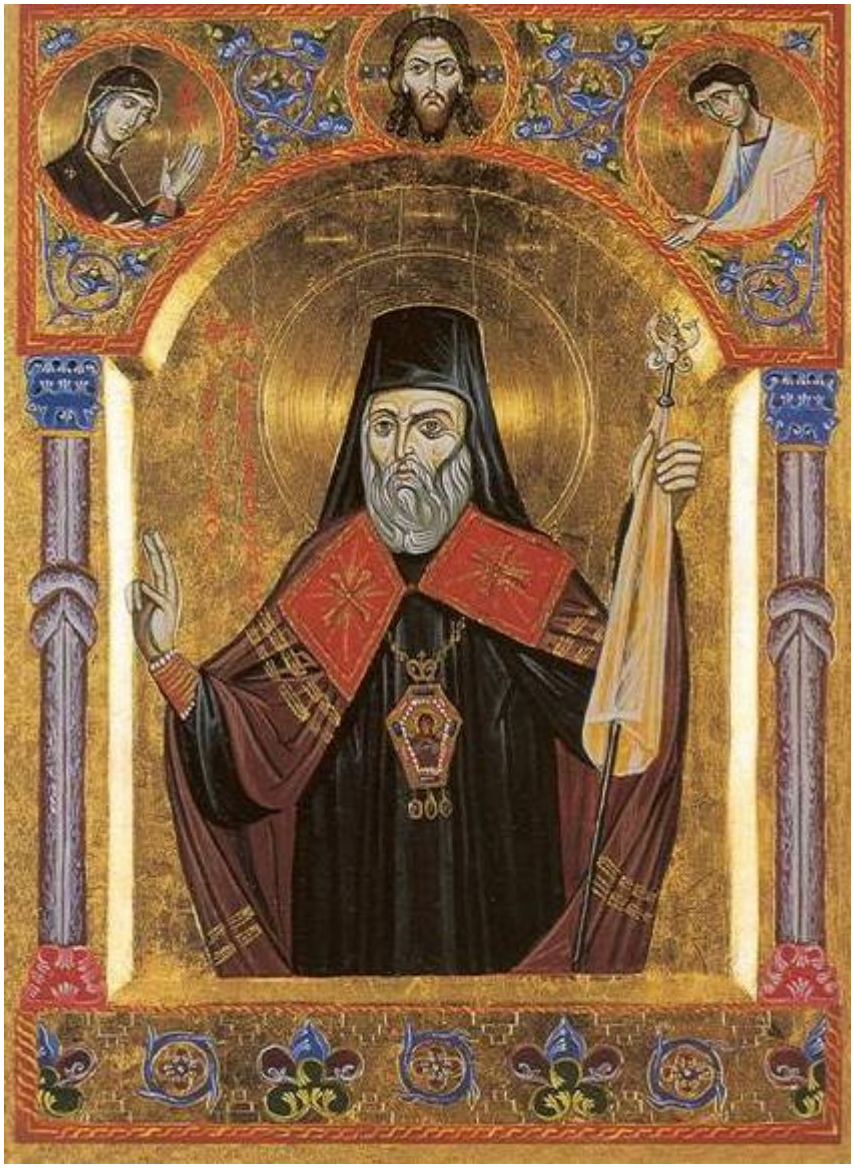
3 Φεβρουαρίου 2026

Άγιος Ιγνάτιος Μαριουπόλεως († 1786)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Γεννήθηκε στις αρχές του 18ου αιώνα στο νησί Θέρμη. Μάλλον πρόκειται για το νησί των Κυκλάδων Κύθνο, πού ονομαζόταν και Θερμιά, λόγω των εκεί θερμών ιαματικών πηγών. Ήταν γόνος της γνωστής και ευσεβούς οικο-γενείας Γεζεδινού.

Νέος μετέβη στο Άγιον Όρος. Στη μονή Βατοπαιδίου μόναζε ένας κοντινός συγγενής του. Αγαπώντας ολόκαρδα τη μοναχική πολιτεία, εγκατέλειψε κάθε κοσμική ματαιότητα και εκάρη μοναχός με το όνομα Ιγνάτιος. Αργότερα χειροτονήθηκε ιερέας.

Για την αρετή του κλήθηκε να ποιμάνει ένα απομακρυσμένο ποίμνιο, πού βρισκόταν κάτω από σκληρό ταταρικό ζυγό. Το 1769 χειροτονήθηκε επίσκοπος Γκοτφέϊ και Κεφάϊ της Κριμαίας. Χαρακτηρίζεται ως καλοκάγαθος και ακαταπόνητος ιεράρχης, πού κατέκτησε την αγάπη και τον σεβασμό του ταλαιπωρημένου

ποιμνίου του. Ό Οικουμενικός Πατριάρχης ΚΠόλεως του έδωσε για την καλή διακονία του, τον τίτλο του αρχιε-πισκόπου και τον έκανε μέλος της Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Οι σύγχρονοι του τον χαρακτηρίζουν ως άνδρα, τίμιο, ευσεβή, ηθικό, ταπεινό, αγνό, άγρυπνο. Είχε ήρεμη εξωτερική όψη, αγγελική συμπεριφορά, ήταν έμπειρος στις εκκλησιαστικές υποθέσεις, και είχε φυσικά ταλέντα και πολλές ικανότητες. Με τα προσόντα αυτά έμελλε να γίνει ο νέος Μωϋσής υπόδουλου ποιμνίου του. Πραγματοποίησε το δύσκολο και μεγάλο έργο της εξόδου των Ορθοδόξων Ελλήνων από την Κριμαία, που ήταν υπό τον ζυγό των Τατάρων, στη χριστιανική γη της Αζοφικής, που βρισκόταν υπό τη ρωσική κυριαρχία. Προσευχόμενος με δάκρυα στον Θεό για τον κατατρεγμό του ποιμνίου του επί έτη, αποφάσισε την αναχώρηση. Είχε συνειδητοποιήσει καλά τον άμεσο κίνδυνο των Ορθοδόξων χριστιανών από πνευ-ματική και φυσική εξόντωση. Άρχισε μυστικές συνομιλίες με τη ρωσική κυβέρνηση και πέτυχε να καταλο-γραφηθούν οι χριστιανοί της Κριμαίας Ρώσοι υπήκοοι.

Μετά από τη Θεία Λειτουργία της 23 Απριλίου 1778 στη σπηλαιώδη εκκλησία της Σκήτης Κοιμήσεως της Θεοτόκου κάλεσε τους πιστούς να ετοιμασθούν για την έξοδό τους από τη γη της δουλείας και της μακροχρόνιας ταπεινώσεως. Έμπιστοι άνθρωποι ανήγγειλαν σε όλους τους πιστούς της χερσονήσου την άκριβή αναχώρηση. Οι ταταρικές αρχές δεν έμαθαν τίποτε για το επικείμενο γεγονός, και έτσι δεν μπόρεσαν να εμποδίσουν τα πλήθη. Αναγκάσθηκαν να αφήσουν τις περιουσίες τους, τις οικίες και τα κτήματά τους, τις εκκλησίες και τους πατρογονικούς τάφους. Τον Ιούνιο του 1778 άρχισε η μεγάλη και δύσκολη πορεία. Βαστούσαν την εικόνα της Παναγίας του Μπαχτσισαράϊ πού τους προστάτευε. Πνευματικός τους ηγέτης ήταν ο επίσκοπος Ιγνάτιος. Περίπου 50.000 Έλληνες εγκατέλειψαν την τουρκοταταρο-κρατούμενη Κριμαία. Για το θάρρος, την τόλμη, την ανδρεία και τον άθλο του η αυτοκράτειρα Αικατερίνη απένειμε στον γενναίο και σοφό ιεράρχη το υψηλό παράσημο, «το αδαμάντινο εγκόλπιο της Παναγίας. Με τις προσευχές του καλού και πιστού ποιμένος τους οι πρόσφυγες ξεπέρασαν πολλές δυσκολίες, ελλείψεις και ασθένειες της μακράς πορείας τους. Όταν παρουσιάσθηκε μία άγνωστη, φοβερή επιδημία κατά την οδοιπορία, ο άγιος ιεράρχης προσευχήθηκε θερμά στον άγιο Χαράλαμπο τον θαυματουργό, ο οποίος του εμφανίσθηκε σε όραμα, και συνέδραμε τον λαό».

Στη ρωσική ακτή της Αζοφικής, όπου εγκαταστάθηκαν οι Έλληνες με την ευλογία του μητροπολίτου Ιγνατίου, θεμελιώθηκε η μεγάλη και ωραία πόλη Μαριούπολη, που αφιερώθηκε στην Παναγία και είχε γύρω της 23 ελληνικά χωριά. Στη Μαριούπολη δημιουργήθηκε νέα μητρόπολη υπό την πνευματική εποπτεία του

σεβάσμιου ιεράρχη, που τώρα υπαγόταν στην Ορθόδοξη Ρωσική Εκκλησία. Πρωταρχική μέριμνα του μητροπολίτου Ιγνατίου ήταν η συνεχής πνευματική καθοδήγηση του ποιμνίου του. Οι δυσκολίες και τα προβλήματα του νέου τόπου, Οι συχνές επιθέσεις των Τούρκων για την επιστροφή των κατοίκων στον χώρο από τον όποιο αναχώρησαν, τους έκαναν φοβισμένους και ταραγμένους, με αποτέλεσμα να διαμαρτύρονται μερικές φορές και στον ιεράρχη τους για τις πολλές δοκιμασίες τους.

Ο άγιος επίσκοπος δεν πτοήθηκε ούτε κάμφθηκε, αλλά θυμήθηκε την έξοδο των Εβραίων από την Αίγυπτο της δουλείας και τις συνεχείς κατηγορίες τους στον ελευθερωτή και αρχηγέτη τους θεόπτη Μωϋσή. Ο πιστός δούλος του Θεού Ιγνάτιος αγάπησε τον Θεό με όλη του την καρδιά, την ισχύ και τη διάνοια, και υπόμενε τους πιστούς του και τους δικαιολογούσε, γιατί είχαν περάσει μαρτυρική ζωή, ενώ μερικοί πόνοι τους συνεχίζονταν. Συνήθιζε να λέει: «Διά της Εκκλησίας και από την Εκκλησία πηγάζει η ουράνια ευλογία και είναι προφανής η επιτυχία σε όλα τα ανθρώπινα έργα και επιτηδεύματα». Έτσι όλα τα αντιμετώπιζε με προσευχή, υπομονή και πραότητα.

Μένοντας σε πέτρινο κελλί, πού είχε κτίσει ο ίδιος, 6,5 χιλιόμετρα έξω από τη Μαριούπολη, στις 3 Φεβρουαρίου 1786 παρέδωσε ειρηνικά το πνεύμα του στον Πλάστη του, ύστερα από δύο εβδομάδων ασθένεια. Ετάφη στον πρώτο ναό της Μαριούπολης, τον Άγιο Χαράλαμπο. Ο τάφος του έγινε αργότερα μεγάλο προσκύνημα. Οι ευσεβείς κάτοικοι τιμούσαν ευγνώμονα τον άγιο πνευματικό τους πατέρα, πού τους είχε γίνει ελευθερωτής. Το 1936, μετά την επικράτηση του φοβερού αθεϊστικού καθεστώτος, ο ναός του Αγίου Χαραλάμπους καταστράφηκε. Τότε άνοιξαν τον τάφο του αγίου, όπου βρέθηκε άφθορο το τίμιο λείψανό του. Αργότερα το μετέφεραν αλλού. Κατά την απελευθέρωση της Μαριούπολης η πόλη κάηκε από τους Γερμανούς και μαζί της τα λείψανα του αγίου. Έτσι εκπληρώθηκε η προφητεία του αγίου, πού έλεγε ότι το σώμα του θα καεί μαζί με την πόλη. Ένα μέρος όμως των οστών του σώθηκε και σήμερα φυλάγονται στον ναό του Αγίου Γεωργίου Μαριούπολης

Το 1977 αναγνωρίσθηκε άγιος από την Ορθόδοξη Ουκρανική Εκκλησία. Η μνήμη του τιμάται στις 3 Φεβρουαρίου.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Βατοπαιδινό Συναξάρι, έκδοσεις Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος, 2007*